

μεις μου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Σάμ. : Ἄσμ.

Ὡς τ' ἀκουσεν ὁ Διγενὴς ἀδρειεύτη κ' ἐσηκώθη
Κέρκ. 3) Ἐνδυναμοῦμαι, γίνομαι ἰσχυρὸς πολλαχ. : Τοῦ
ἀγίου Ἀντρέου ἀντρεῖται τὸ κρύο Ἀθῆν. Αἴγιν. κ. ἀ. Ἡ σημ.
καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 317 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἀγάπη ποῦ 'ς τὰ
βάσανα ἀντρεύει καὶ πληθύνει». 4) Ἐνεργ. καὶ μέσ.
αὐξάνομαι Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Τρίκκ.)
κ. ἀ. : Γνωμ. Ἀπὸ τ' ἄγι- Ἀδρεὸς ἡ μέρα ἀδρειεύεται Κεφαλλ.
Πβ. ἀντρεῖώνω.

άντρεϊόβλαχος ὁ, ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 220
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.
Ὁ Χάρων ὡς τραχὺς καὶ σκαιὸς Βλάχος : Ἄσμ.
Κάτου 'ς τὸ Μοργά, κάτου 'ς τὸ περιγιάλι,
σέρνει ὁ ἀντρεϊόβλαχος ἐννεὰ ἀδερφούς δεμένους.
Συνών. Χάρος.

άντρεϊοπόλεμος ὁ, ἀμάρι. ἀντρεϊοπόλιμος Μακεδ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. πόλεμος.
Πόλεμος γενναίως διεξαγόμενος : Ἄσμ.
Δὲν εἶνι κινὸς ποῦ 'ξίρις κὶ ποῦ 'σου μαθημένους,
ιδῶ εἶνι ἀντρεϊοπόλιμος κ' Ἑλληνικά ντουφέκια.

άντρεῖος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδρεῖος Μέγαρ. κ. ἀ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνδρεῖος.
1) Γενναῖος σύνηθ. : Φρ. Κάνω τὸν ἀντρεῖο (κομπάζω
ἐπὶ γενναιότητι). 2) Ἰσχυρὸς, δυνατός, ἐπὶ ζῶων Μέγαρ. :
Ἀδρεῖο ἄλλογο - μονάρι.

άντρεϊοσύνη ἡ, Ἡπ. ἀντρεϊοσύνη Ἡπ. — ΚΠαλαμ.
Φλογέρ. βασιλ. 117 Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 114 ἀδρειοσύνη
Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀδρειοσύνη Ἐθράκ. (Αἰν.) ἀδρει-
γισσύνη Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεϊοσύνη Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.
Β 1227 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Ὁ τύπ. ἀντρεϊοσύνη ἔχει τὸ
κ ἐκ τροπῆς τοῦ γι εἰς κ ὡς καὶ ἀντρεϊωμένος-ἀντρεϊ-
κωμένος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 52.

Γενναίότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : «Καὶ τὴν ἀρετὴ... τὴν
φαντάζονταν ὁ ἀρχαῖος γεμάτη ἀντρεϊοσύνη» Ἰδραγούμ.
ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.
Δὲν εἶδα τὴν παλληκαριὰ κὶ οὐδὲ τὴν ἀντρεϊοσύνη
Ἡπ.
Ἰπάνω 'ς τὲς παιδικιὸς σου, πὰ 'ς τὲς παλ-ληκαρκές σου,
πὰ 'ς τὲς ἀντρεϊοσύνης σου, πὰ 'ς τὲς ἀντρεϊαρκές σου
Κύπρ. — Ποίημ.
Ἦταν ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς κορφὴ τῆς ἀντρεϊοσύνης
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «νὰ
δεῖξῃ ἀπάνω 'ς τ' ἄλλογο τέχνη κὶ ἀντρεϊοσύνη». Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα 1.

άντρεϊότη ἡ, Ζάκ. Σίφν.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνδρεϊότης. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.
Α 1061 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ περασμένο κάμωμα τῆς ἀντρεϊό-
της πάλι | μοῦ πλήθυνε τὴν παιδωμή, μοῦ πλήθυνε τὴ
ζάλη».
Γενναιότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : Ἀπὸ ἀντρεϊότη κὶ ἀπὸ
ὠραιότη ὅλα τὰ πράματα γίνονται Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀντρεῖα 1.

άντρεϊοχόρταρο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀδρειοχόρτα-
ρον Β.Εὐβ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. χόρταρι.
Χόρτον τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τρώγουν
οἱ ἀντρεϊωμένοι.

άντρεϊωμένα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. 54 Ἰδραγούμ. Ὅσοι
ζωντ. 177

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντρεϊωμένα.
Γενναίως, ἀνδρείως ἐνθ' ἀν. : «Δὲ δέχεται μονάχα
ἀντρεϊωμένα τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων,
παρὰ καὶ ἀγωνίζεται ἐπιθετικὰ» Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.
Ἐδῶ βλέπει ἀντρεϊωμένα | νὰ φρονοῦν παρὰ ποτὲ
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 4031
(ἐκδ. JSchmitt) «ὅλοι ἀντρεϊωμένα ἐβάλθησαν καὶ συντρο-
φίαν τοῦ κάμουν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρεϊώνω Ἡπ. Πελοπν. Πόντ. (Οἶν.) Χίος κ. ἀ.
ἀντρεϊώνω Εὐβ. (Κονίστρ.) Μακεδ. (Σέρρ.) ἀντρεϊώνω
Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. ἀδρειώνω Δαρδαν. ἀδρειώνω Μακεδ.
(Χαλκιδ.) ἀντρεϊώνω LRoussel Grammaire 320 — Λεξ.
Βλαστ. Μέσ. ἀντρεϊώνομαι Πελοπν. (Γορτυν.) ἀντρεϊώ-
νομαι Παξ. ἀντρεϊών-νομαι Κύπρ. ἀντρεϊώνομαι Ἡπ.
(Ζαγόρ.) ἀδρειώνομαι Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Οἶν.) ἀδρει-
γιώνομαι Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδρειώνομαι Ἐθράκ. (Αἰν. Μάδυτ.)
ἀντρεϊώνομαι ΣΣκίπη Κολχ. 61 ἀντρεϊοῦμαι Πόντ. (Ἰνέπ.
Κερασ.) ἀντρεϊοῦμαι Πόντ. (Κερασ.) Μετοχ. ἀντρεϊωμένος
κοιν. καὶ Πόντ. ἀντρεϊωμένος πολλαχ. καὶ Πόντ. ἀντρεϊου-
μένους βόρ. ἰδιώμ. ἀδρειωμένος Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ.
Σύμ. κ. ἀ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρει-
γιωμένος Ἐθράκ. ἀντρεϊγιωμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδρει-
γιωμένους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεϊκωμένος Κύπρ. (Καρπασ.
Πάφ.) ἀδρειομένους Σαμοθρ. κ. ἀ. ἀντρεϊωμένος Ἰων.
(Καράμπ.) Τήλ. — ΕΣτρατουδ. Κρητικ. ἐμπνεύσ. 21 ἀδρει-
μένος Κρήτ. ἀντρεϊωμένους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντρεϊώνομαι. Πβ. καὶ μεταγν. ἀν-
δρειοῦμαι, ἐξ οὗ ὁ τύπ. ἀντρεϊοῦμαι. Καὶ ὁ τύπος τῆς
μετοχ. ἀντρεϊωμένος μεσν.

1) Γίνομαι ἀνδρεῖος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ.)
κ. ἀ. : Αὐτὸ τὸ γέινουρον δέλ' πῶς ἀντρεϊώνισι (αὐτὸ τὸ
ὄνειρον σημαίνει ὅτι θὰ γίνῃς ἀνδρεῖος. δέλ' = δηλοῖ) Ἡπ.
Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα ἀνδρεῖον Δαρδαν. Ἡπ. 2)
Συγκεντρῶ, καταβάλλω πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἰδίᾳ ἐπὶ
ἀσθενῶν προσπαθούντων νὰ ἐγερθοῦν ὀρμητικῶς Ἐθράκ.
(Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀνθίσταμαι ἐρρωμένως
Ἡπ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Κὶ ὅσο περὶ ἀντρεϊώσαι ὕστερα, τόσο κὶ αὐτὸς θεριεύει
ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. 4) Μεγαλῶνω σωματικῶς, εἰσέρχομαι
εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐπὶ νέου Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ.
Πόντ. (Κερασ.) — LRoussel ἐνθ' ἀν. : Ἀρκινᾷ τδαὶ ἀντρεϊών-
νεται ὁ γιός της (ἀρκινᾷ = ἀρχίζει) Κύπρ. Πβ. ἀντρεϊ-
πατῶ 1. 5) Αὐξάνομαι Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Μακεδ.
(Σέρρ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Γορτυν. Λακεδ. Λακων. Οἶν.)
Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπὸ τοῦ ἀγίου Ἀντρέα
ἀντρεϊώνει ἡ ἀντρεϊώνεται ἡ μέρα Γορτυν. Κονίστρ. Λακεδ.
Χίος κ. ἀ. Τ' ἄγι- Ἀντρέα κάμουν κόλλυβα γὰ ν' ἀντρεϊωθοῦν
τὰ σπαρτὰ Ἡπ. Ἀδρεῖας, ἀδρειώνεται ἡ μέρα Οἶν. Ὁ δειμῶς
ἀντρεϊοῦται γὰ ὡς τὰ Φῶτα γὰ ἀφ' τὰ Φῶτα (ἡ σφοδρότης
τοῦ χειμῶνος συμπίπτει περὶ τὸν χρόνον τῶν Φώτων) Ἰνέπ.
Πβ. καὶ Πεντάτευχ. (ἐκδ. Hesseling) Γέν. 7, 18 «καὶ
ἀντρεϊώθηκαν τὰ νερά καὶ ἐπλήθυναν πολλὰ ἐπὶ τὴν ἡγῆ».
Μετοχ. 1) Γενναῖος, ἀνδρεῖος κοιν. καὶ Πόντ. : Παροιμ.
φρ. Ὁ φρόνιμος νικᾷ τὸν ἀντρεϊωμένο (ἡ φρόνησις νικᾷ τὴν
ἀνδρείαν) κοιν. Ἀλλοίμονον 'ς τὸν ἀντρεϊωμένο σὰν τὸν πιά-
σουν τρεῖς σπασμένοι (οἱ πολλοὶ καὶ ἀσθενέστεροι ὄντες
καταβάλλουν τὸν ἰσχυρὸν) σύνηθ. Σὲ βοηθᾷνε, λυγερή, καὶ
φαίνεσαι ἀντρεϊωμένη (ἐπὶ τῶν στηριζομένων εἰς τὴν ἰσχὺν
τῶν ἄλλων) Πελοπν. || Φρ. Ἀδρειγιωμένους ἔρχεται, ροῦπες

ἀρμαθιστῆτε! (εἰρων. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων ὅτι εἶναι γενναῖοι. ροῦπες = δρυς) Θράκ. || Ἄσμ.

Ἀφρο' με, Χάρ', ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσ' με ἀπὸ τῆ μέση, νὰ ἰδῇς ἀπάλο ἀδρίστικο, τὸ κάνου οἱ-ῖ-ἀδρωμένοι (ἀπάλο = πάλη) Κρήτ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς, ἃ λάχῃ καὶ ἀστοχήσῃ, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μὴ καὶ θυό, πάλ' ἀδρειωμένος θά 'ναι αὐτόθι.

Νὰ πῆς καὶ ἀφ' τὸ γλυκὺ κρασί, τὸ πίνουν ἀντρωμένοι Ἰων. (Καράμπ.) — Ποίημ.

Ἐδῶ νὰ παίξῃ τὸ σπαθί, παρέκει τὸ λιθάρι, καὶ μ' ἀντρωμένο πήδημα νὰ σκάβῃ τὸ χορτάρι ΕΣτρατουδ. ἐνθ' ἂν. β) Ὁ ἔχων ὑπερφυσικὴν ῥώμην, ἰσχὺν (κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ λαοῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει μικρὰν οὐρὰν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης) πολλαχ.: Αὐτὸ τὸ παιδί γεννήθηκε ἀδρειωμένο Ἄνδρ. 2) Οὐς., μυθικὸν ὄν ἔχον ὑπερφυσικὴν δύναμιν, δυνάμενον νὰ μετακινή ὄρη κττ., ἀγαπῶν δὲ καὶ ὑπερασπίζον τοὺς ἀδυνάτους τοὺς καταπιεζομένους ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν Παξ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Βιτριν.) κ. ἄ.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τοῦ Ἀντρειωμένου ὡς τοπων. πολλαχ. Πβ. ἀντρεῖεύω.

άντρελα ἦ, (Νουμάς 201, 8) ἀδρέλα Θεσσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐλαία τῆς ὁποίας τὸ φύλλον ἔχει σχῆμα κυπελλοειδὲς ἐνθ' ἂν.: Μέσα 'ς τὸν ἐλαιῶνα οἱ πλείότερες ἀντρέλες μου πώρρισαν (Νουμάς ἐνθ' ἂν.)

άντρελούσια τά, Ἡπ. ἀντρίλούσια Ἡπ. ἀντραλούσια Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀντρεῖας καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πανσπερμία παρασκευαζομένη ἐκ διαφόρων σπερμάτων διανεμομένων εἰς τοὺς πτωχοὺς πρὸς εὐκαρτίαν.

άν-τρεῖς ὁ, σύννηθ. ἀν-τρεῖ τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *entrée*.

Διάδρομος οἰκίας σύννηθ.: Κάθομαι-μπαίνω 'ς τὸν ἀν-τρεῖ.

άντρήσια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδρήσια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιος.

Ἀνδρικῶς, γενναίως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρήσιμα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιμος.

Ἀντρήσια, ὁ ἰδ.: Ὁ δεῖνα ἐφέρετην ἀντρήσιμα.

άντρήσιμος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιμος.

Ὁ προσήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός: Ἐφασεν ἕναν πάτσον ἀντρήσιμον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρήσιος.

άντρήσιος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Μεγίστ.—ΓΨυχάρ. Ἀγνή 208 ἀδρήσιος Κρήτ. ἀντρήσιος Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀδρήσιος Θράκ. (Αἰν.) ἀντρέσιος Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνῆκων ἢ προσήκων εἰς ἄνδρα ἐνθ' ἂν.: Ροῦχα ἀντρήσια Βιθυν. Ἀδρήσια φουρέματα Αἰν. Ἀντρέδᾶ ροῦχα Ἄμισ. Δὲν κρατήθηκε, τὸν κράτησε μοναχὴ τῆς ἢ ἀντρήσια ἢ περηφάνεια ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγουρᾶκος, ἀγουρᾶτικος, ἀνθρωπῆσιμος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιμος, ἀντρεῖακος, ἀντρίκειος Α1, ἀντρίκιος, ἀντρίκος. Ἀντίθ. γυναικῆσιος.

άντρεῖ τό, Τήν. (Κώμ.) ἀδρεῖ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνδρείον.

Ἀνήρ: Μὲ καβάλλ' κειρε τὸ 'ξωτερό, ἕναν ἀντρεῖ 'ς τὸ μπόι τὸ δ'κό μου Κώμ. Νὰ μὴ μοῦ κάμῃς τ' ἀδρεῖ! Κρήτ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδρεῖ καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

άντρεῖακος ἐπίθ. ἀντρεῖακος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖακος.

Ὁ ἀνῆκων, ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἐπὶ φορεμάτων, ὑποδημάτων κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖσιος.

άντρεῖανος ὁ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀντρεῖανος ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Δημητρ. ἀντρεῖανός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἀκτῆ ἢ βοτρυανθῆς (*sambucus racemosa*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*) ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἂν. 2) Ἀκτῆ ἢ μέλαινα (*sambucus nigra*) Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀφροξυλῆς, κουφοξυλῆς.

άντρεῖδι τό, ἀμάρτ. ἀδρεῖδι Κύθν. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι μετὰ μεγεθ. σημ.

Ἀνὴρ μεγαλόσωμος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖακαρῆς.

άντρεῖζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀντρεῖσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀντρεῖσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρεῖζω = συνέρχομαι, συγγίγνομαι σαρκικῶς.

1) Ἀμτβ. ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἂν.: Ἐντον ἕνα χρόνο ἀσ' τ' ἔντρισα (ἔγινε ἕνα ἔτος ἀφ' οὗτο ὑπανδρεύθη) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐντρίσεν τὸ συκοκούρ' (ἐπὶ κόρης προβεβηκυίας ἡλικίας ὑπανδρευομένης. συκοκούρ' = κορμός παλαιᾶς συκῆς) Τραπ. || Παροιμ. Ἀν ἔντρισες, νοῦνιζον καὶ τὴν θερεία σου (ἐὰν ὑπανδρεύθῃς, σκέψου καὶ τὴν χηρείαν σου, ἥτοι τὴν εὐτυχίαν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ δυστυχία) Κερασ. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἀδέλφᾳ μ' ἔντρισαν καὶ πῆραν παλληκάρᾳ κ' ἐμέναν τὴν διὰ κλερον ἐδώκαν γέρον ἄντραν Κρώμν. Καὶ μετβ. ἐκδίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἐνθ' ἂν.: Ἐντρισα τὴν θᾶγατέρα μ' Τραπ. Χαλδ. 2) Πωλῶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐντρισα τὸ λοφτοκάρυν (λεπτοκάρυν).

άντρίκεια ἐπίρρ. σύννηθ. ἀδρίκεια Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀδρίτσεια Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρίκειος.

1) Κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, καθὼς συνηθίζει ὁ ἀνὴρ σύννηθ.: Αὐτὴ κάθεται ἀντρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι σύννηθ. Καθισμένη ἀδρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι καὶ ὄχι γυναικεία Κεφαλλ.

2) Γενναίως, ἀνδρεῖως σύννηθ.: Μιλῶ - φέρομαι ἀντρίκεια. Τὰ λέγω ἀντρίκεια σύννηθ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ π' ἀσημοβρόντησαν 'ς τὴ μέση τ' ἄρματα τῆς, ἀντάμα ἀσημοβρόντησεν ἀντρίκεια ἢ καρδιά τῆς ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρίκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀδρίκειος πολλαχ. ἀδρίκειος Σάμ. ἀντρεῖδεῖος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀδρίτσειος Εὔβ. (Ὁρ.) Μύκ. ἀδρίτσειος Λέσβ. Οὐδ. ἀντρίκειν Πόντ. (Κερασ.) ἀδρίκειο τό, Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀντρίκειον Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀδρίκειον Σκόπ. ἀντρίκεια ἦ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνδρίκειος. Πβ. Γεωργιλ. Θανατ. Ρόδ. στ. 118 (ἐκδ. ELegrand) «καὶ ποιά νὰ βρέθηκε ψυχὴ

